ויאמר אַלהִים תַדְשַא הָאָרֶץ דְשָא עַשְב יא מוְרָיע זֶרע עֵץן פָּרִי עשה פָרי לְמִיבוֹ אָשֶׁר זְרְעוֹ־בוּ עלִ־הָאַרֶץ וַיְהִי־ בן: ותוצא הָאָרֶץ דָשָא עַשֶּב מוְרִיע וֶרע לְמִיבָהוּ וְעֵץ עְשָה־פִּרָי יב אשר זרעויבו למיבהו וירא אַלהים כייטוב: פנשת מנאטית

וייצר יהוה אלהים את־האדם עפר מן־האדמה ויפח באפיו נשמת ז חיים וְיָהֵי הַאָּדֶם יְגָפֶש חיָה: ויִטע יְהוָה אֱלֹהֵים בּּן־בַּעִדְן מִקֶּדֶם ח וישם שם את האדם אשר יצר: (3a)

> (ז) וייצר, שתי יצירות, יצירה לעולם הזה ויצירה לתחיית המתים

7 , כי יש לך לדעת כי אם לא היה אדם אוכל מעץ הדעת היה מלוי בעולם הזה ובעולם העליון כאחת כאדם הדר בבית ובעליה, וכשחטא נגשם ואינו יכול לדור בשניהם יחד אלא בעולם הזה בפני עלמו,

ת"ר שלשה המעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם חבא אלו הן אברהם יצחק מהמייויעקב אברהם דכתיב ביה "בכל יצחק פר מדכתיב ביה "מכל יעקב דכתיב ביה "כלינ"

3K, eth euch(35)

א"ר' יוחגן יעקב אבינו לא בית זיני מעימננין

> ישקב אבינו לא ממ · וכן משמע (ד) דכתיב ויגוע ולה כתיב וימת כדמפרש בסומה (דף יני)

נבי מעשה דחושים: בשל (פכן ן

יעקב, הטעימר הקב"ה מעיך ערלם הבא, ולא שלט בר יצר הרע ומלאך המות ורמה ותולעה

ROK CEN EVICKOS

צב מזמור שיר ליום השבת טוב להורות. יבר' יצחק פתח ייראו כי ה' נתן לכם השבת, מהו ראו, אמר ר' אמי מרגליתא ריהבית לכון, א"ר יצחק כל עסקה של שבת כפול, עומרה כפול שנאמר כרשני העומר לאחר, קרבנה כפול שנא' ^{כה}וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים גו', ענשה כפול שנאמר יומחלליה מות יומת, מתן שכרה כפול שנאמר יוקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד, אזהרותיה , כפולות שנאטר ^{כח}ובור את יום השבת כטשמור את יום השבת מוכורה כפול מומור שיר ליום השבת . שלקוש שאעוע

ASTON

. זממה שדה ותקחהו . זו מערת המכפלה שנקברה בו .

דולים שימוני יאר יובא

(14) וַיַּצָא יִצְחַק לְשִׁוּח בּשְׁדֶה לְפָנוֹת עֶרֶב וּיִשָא עִינִיו ויִרא סּי

וְהָבֶּה נְמִלֶּים בָּאִים: וְתְּשָא רְבַקָה אתיעיניה ותַרא אתייצחק סד ותפל מעל הגמל: ותאמר אליהעבד מייהאיש הלוח ההלך סמ בשדה לַקראתֵנוּ וַיָּאמֶר הָעֶבֶד הְוּא אָדנֵי וֹתְקח הצעיף ותתְכֵס:

ה כשות מיי שכק

כש לשוח בשדה לפנות ערבי וכי לא הוה פיה ביתא או מקום אחר פחתפפני אלא אותה השרה היה אשר קנה אכרהם ספוך למערה כוי

ייהיי חיי שרה מאה שבה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה: אכג ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם ב לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני ב

חת לאמר: גריותושב אנכי עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם ואקברה

מתי מלפני ויענו בנייחת אתיאברהם לאמר לו: שמענו אדני הי בשיא אֱלהֵים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר אֶת־מֶתֶךְ אִישׁ מְמֵנוּ את־קברו לא־יכלה ממך מקבר מתר: ויקם אברהם וישתחו לעם־ ז

האָרץ לבנייחת: ייִדבר אָתָם לֵאמָר אם־יִשׁ אַת־נפשכם לַקבר אַת־ ה

מתי מלפני שמעוני ופגעוילי בעפרון בן־צחר: ויתן־לי אתימערת מ המכפלה אשרילו אשר בקצה שדהו בכסף מלא יתננה לי בתוככם

לאחותיקבר: ועפרון ישב בתוך בנייחת ויען עפרון החתי אתי

אברהם באוני בנייחת לכל באי שעריעירו לאמר: לאיאדני יא שמעני השדה נתתי לַךְ וְהַמְּעָרֶה אֲשֶׁר־בּוֹ לְדָ נְתַתְּיהָ לְעִינֵי בנִי־עמֵי נַתְתִיה לֶךְ קבר מַתֶּךָ: וִיִשׁתחוֹ אַבְרָהֹם לְפָנֵי עם הָאָרֶץ: וְיִדְבֵּר אֵל־ יבינ

עפרון באוני עם־הארץ לאמר אָךָ אם־אתה לו שמעני נתתי כַסֶּף השדה קח ממני ואָקברה אָת־מַתִי שמה: ויִען עַפּרון אָת־אברהם

לאמר לו: אדני שמעני אֶרֶץ אַרְבֹּע מֵאָת שֶׁקֶל־כֵּסֶף בִינִי ובִינָךְ מה־ טו

הַנא נְאַת־מתְדָ קבר: ויִשׁמְע אבְרָהָם אֵל־עָפרוֹן וַיִּשְׁקְל אִבְרָהָם טוּ לעפרן אַת־הַכְּסַף אָשֶׁר דָבֶּר בָּאָזְבֵי בְנִי־חֵת אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עבר לסחר: ניקם שַדָה עָפְרוֹן אֲשֶׁר בּמַכְפַּלְה אֲשֶׁר לִפְנֵי ממְרֵא השָּרֶה וְהַמְּעֶרֶה אֲשֶׁר־בּוֹ וְכָל־הָעֵץ אֲשֶׁר בַּשֶּׁדֶה אֲשֶׁר בְּכֶל־גְּּבְלְוֹ יוּ סְבִיב: לְאַבְרָהָם לְמַקְנָה לְצִינֵי בְנֵי־תֵת.בְּכֻל בְּאֵי שְׁעַר־עִירְוֹ: יש וְאַחֲרֵי׳כֵן הָבֶּר אַבְּרָהָם אֶת־שֶׁרֶה אִשְּׁתֹּוֹ אֶל־מִעַרַת שְׁדֵה הַמַּכְפַּלֵה י על־פָּנַ" מַמְרֵא הָוא חַבְּרָוֹן בְּאֶרֶץ כְנָעַן: וַיָּקָם הַשָּׁדֶה וְהַמְּעָרֶה אֲשֶׁר־ בּ

בו לאברהם לאחזת קבר מאת רבי חת: פכשת מיישרה

ונכתבה זאת הפרשה להודיע חסדי השם עם אברהם שהיה נשיא אלהים בארץ אשר בא לגור שם והיחיד 35 וכל העם היו קוראין לו אדוני, והוא לא אמר להם כן שהיה שר וגדול, וגם בחייו קיים לו ואגדלה שמך והיה ברכה, ואשתו מתה ונקברה בנחלת ה'. ועוד כי רצה להודיענו מקום קבורת האבות באשר 36 אנחנו חייבים לכבד מקום קבורת אבותינו הקדושים.

carei(34)

10

וְהַמֶּלֶךְ דוֹד זַלָּן בָּא בּיִמֶים וְיִכּסְהוֹ בּבְגַּדִים וְלָא יִחָם לְוֹ: ווְאמְרוֹ אֹבְא לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך

וּתְהִי־לִוֹ סַכֵּנָת וְשִׁכְבָה בְחֵיבֶּןךְ וְחֵם לֵאדנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיְבַקְשׁוֹ נַעְרָה נ יפה בכל גבול ישראל וימצאו את־אבישג השונמית ויבאו אתה לַמֶּלֶךְ: וְהַנַּצְרָה יָפָה עד־מָאָד וַתְּהִי לַמֵּלֶךְ סֹכֶנָת וַתְשֶּׁרְתַׁהוּ וְהַמֵּלֶךְ ד

לא יְדְעָה: וַאָּדְנִיה בַן־חנית מַתְנַשֵּא לָאמר אָנֵי אֶמְלֶךְ ויִעשׁ לּוֹ רֶכֶב ה

ופָרְשִׁים וְחָמשִים אִיש רְצִים לְפָנֵיו: וְלְא־עָצְבֹוֹ אָבִיוֹ מִיְמִיוֹ לֵאמֹר וּ מדוע ככה עשית וגם הוא טוב תאר מאד ואתו ילדה אחרי אבשלום: ויָהָיו דְבַּרָיו עָם יוֹאָב בֶּן־צְרוֹיָה וְעָם אַבְיָתֵר הַכֹּהֵן נִיְעְוְרוֹ אחָרֵי וּ

אדניה: וְצִדְוק הכהַן וּבְנָיָהוּ בַן־יְהוֹיֶדֶע וִנתַן הַנּבִיא וְשִׁמְעֵי וְרִעִי ה

יָהגָבורֶים אֲשֶׁר לְדוָד לְא הָיִו עִם־אַדניָהו: וְיאמֶר נַתְן אֶל־בַת־שֶבע יא אם־שלמה לאמר הלוא שמעת כי מלה אדניהו בן־חנית ואדנינו דוָד לָא ידֵע: וְעַתָּה לָכֵי אִיעצֵךְ נָא עַצֵּה ומלְטי אֶת־נַפְשֵׁךְ וְאֶת־ יב

בַּפַש בָבַּךְ שַּלְמָה: לְכִי ובָאִי אַל־הַמֶּלֶךְ דְוָד וְאָמַרְתְ אֵלְיוֹ הַלְא־אַתְּה ינ

אדני הַמֶּלֶךְ נשְבַעָת לאָמֶתְךְ לֵאמֹר כִי־שְׁלֹמָה בְּנַךְ יִמְלֶךְ אחֲרִי והוא ישב עליכסאי ומדות מילך אדניהו: הנה עודך מדברת שם יד

עם־המֶלֶךְ וְאָנִי אבוא אחריִךְ וְמֵּלְאִתִי אַת־דְבַרָיִךְ: ויען המלך דוד ויאמר קראוילי פט לבתישבע ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך: וישבע המלך י ויאמר חיייהוה אשריפדה אתינפשי מכליצְרָה: כִּי כּאֲשֶׁר נשבעתי לך ביהוה אֱלהי ישראל לאמר כי־שְּלמָה בְּגַּךְ יִמְלְךְ אַחֲרֵי יהוא ישב עליכסאי תחתי כי כן אעשה היום הוה: ותקד בתי שבע אפים ארץ ותשתחו למַלַךְ ותאמר יְחִי אַדְגַי הַמֶּלֶךְ דְּוֶד והשנת מיו - שכנו

DIE 101 7715

23

רבי קסמא אומר: מערת המכפלה סמוך לפתח גן עדן. (זהר חדש רות ע"ט)
"כאשר נשמה יוצאת מן העולם הזה, היא נכנסת למערת המכפלה, ששם פתח גן עדן, והיא פוגשת באדם הראשון ובאבות שהם שם

וזו עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש: לא הפילה אשה מריח בשר הקדש: ולא הסריח כשר הקדש מעולם: ולא נראה זבוב בבית המטבחים: ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים: ולא כבו הגשמים אש של עצי המערכה: ולא נצחה הרוח את עמוד העשו: ולא נמצא פסול בענור. ובשתי הלחם. ובלחם הפנים: עומרים צפופים, ומשתחוים רוחים: ויא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם: ולא אמר אדם לחברו: ... צר לי הנוקום שאלין בירושלים.

17

חרשים בביתו . "א"ר אבהו מלמר שחבב הקב"ה פריה ורביה יותר מבנין בית המקרש:

ירושלין כתונות

20

בדברי הימים מלא וי ויחל לבנות את בית ה' בירושלים בהר המוריה. המוריה בגימי "חברון", אלו העם מחת מי שמה ועיקר התמימות הוא להיות דבוק בשורש העליון כמ"ש תמים תהי" עם ה" אלקיך כי כל דבר שלמטה יש לו שורש למעלה. וכשהחלק שלמטה דבוק בשרשו הוא דבר תם ושלם. וזה תכלית עבודת האדם לידבק עצמו בשורש העליון. וזה עצמו מה שזכתה שרה למערת המכפלה שדרשו עלי" זממה שדה ותקחהו. ובמדרש שנק" מכפלה שמי שקבור בה שכרו כפול ומכופל. ובגמ" פליגי חד אמר ב" בתים זו לפנים מזו וח"א בית ועליי" על גביו. ומסתמא שניהם אמת דיש ג"ע תחתון ועליון. וכמו כן בג"ע עצמו יש חיצוניות ופנימיות. והכל תלוי בהכנת האדם בעוה"ז כפי מה שמברר מעשיו להיות תוכו כברו ומשתוקק תמיד להתדבק בפנימיות ובשרשו העליון. כי לכל דבר יש שורש למעלה. ולבד זה גם למטה יש פנימיות בכ"ד כמ"ש בחכמה יסד ארץ.

שני אנות - מוי שנק

(9)

בני האלהים להתיצב על ה' ויבא גם השמן בתוכם ויאמר ה' אל השמן מאין תפא ויען השמן ונר' ה אמר לפניו רבש"ע שמתי בכל העולם כולו ולא מצאתי נאמן כעבדך אברהם שאמרת לו "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ואפילו הכי בשעה שלא מצא מקום לקבור את שרה [עד שקנה בד' מאות שקל כסף] לא הרדר מדוכ, מדותור ויאמר ה' אל השמן השמת לבך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו"

שוני בנא בענא(שב)

60

וְיַקֶּח הָעֶבֶּד צַשֶּׁרֶה גְּמַלִּים מִגְּמַלֵּי אֲדֹנֵיו וֹיֵלֵךְ וְכָּל־טוֹב אָדנִיוֹ כְּוְדִוֹינִקְם וַיֵּלֶךְ אַל־אָרַם נַהֲרָיִם אֶל־עִיר נָחְוֹר: יא ויבְּרֶךְ הגמלים מחוץ לעיר אֶל־בְּאַר המֵיִם לְעֵת עֶּרֶב לְעֵת צֵאת יב השאבת: ייאמר יהוה אַלהי אָדנֵי אַבְרָהִם הַקְרַה־נֵא לְפָנֵי הִיוֹם יעשה־חסד עם אדוי אברהם:

בולת מו שורה

2

דארם דברול בענקים. ^{סאר}יא למרו קרא אותו גדול שהיה ראוי להבראות קודם אדם הראשון, אלא אמר הקב"ה שמא יקלקל ואון מי שיבא אחריו ויתקן, אמר הקב"ה דרי אני בורא את הארם תחלה שאם יקלקל יבא אברהם ויתקן תרונויו.

שלום שיימור

2

פעמים כתוב בני חת בני חת, עשרה כנגד עשרת הדברות, ללמדך שכל מי שהוא מברר מקחו של צדיק כאירו מקיים עשרת הדברות

אבכל בקה

3

מדאי ומו . דברים שבלוחות חברית הן הן שבכל ספר וספר

निता है। तीटात वक्त ताति

D

ים שיושב לפני ספר תורה ישב בכובד ראש באימה (ין ופחד. שהוא העד הנאמן לכל כאי עולם שנאטר והיה שם כך לעד. ייבבדהו כפי כחו. אטרו חכטים הראשונים כל המחלל את התורה גופו טחולל על הבריות וכל המכבד את התורה נופו מכובד על הבריות: